

РЕШЕНИЕ

№ 4088

гр. София, 01.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 29.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **12156** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Производството е образувано жалба на Я. Х. Х., [ЕГН] от [населено място], ж.к. "Б.", [жилищен адрес] тел. , срещу Заповед № 25-4332-005318/31.10.2025г. на ПИ при СДВР- Отдел „Пътна полиция“ за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171 т.1 б. 3) ГГ) от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса на отговорността, но не повече от 6 месеца.

Според жалбоподателя оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена от некомпетентен административен орган, при неспазване на установената форма, в нарушение на процесуалните правила. Иска се обявяване за нищожна на оспорената заповед или нейната отмяна.

В с.з. жалбоподателят - редовно и своевременно призован, се явява и поддържа жалбата.Посочва, че след като му била издадената първата ЗППАМ, срещу която подал жалба, му била издадена втора ЗППАМ за същото деяние и отново за временно отнемане на СУМПС, но за по дълъг срок.Счита, че издаденото на втората ЗППАМ, без изрично първата да бъде отменена представлявало нарушение на принципите за правна сигурност и предвидимост.Действително имало Докладна записка от 21.10. 25г. за анулиране на първата ЗППАМ, но жалбоподателят не бил уведомен за тази ДЗ.Посочва, че непосредствено след нарушението е сключил задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“. Иска отмяна на Заповед № 25-4332-005318/30.10.2025г. на ПИ при СДВР- Отдел „Пътна полиция“ за наложена ПАМ по чл. 171 т.1 б. з , б.ГГ ЗДвП - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса на отговорността, но не повече от 6 месеца.

Ответникът по жалбата, редовно призован не изпраща представител. От процесуален представител на същия са постъпило становище, с което намира жалбата за неоснователна. В писмените бележки се излагат изцяло бланкетни съображения.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните намира за установено следното от фактическа страна:

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че срещу жалбоподателят бил съставен АУАН серия ГА № 1153630 от 12.10.2025г. , затова, че на 12.10.2025г. около 15,05 часа в [населено място], по [улица]и [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлявал собствения си л. а. „Хюндай С. Фе“ с рег. [рег.номер на МПС] , като след направената проверка се установило, че управляваното от жалбоподателя МПС е с прекратена регистрация от 05.08.2025г. по чл.143, ал.10 от ЗДвП, поради липса на сключена валидна застраховка „ гражданска отговорност“ за автомобилистите.

Видно от представената застрахователна полица жалбоподателят е сключил задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ със срок на действие от 18,23 часа на 12.10.2025г. до 23,59 ч. на 11.10.2026г., респективно веднага след извършеното нарушение.

На 12.10.2025г. срещу жалбоподателя била издадена ЗППАМ № GRAM-1427371 за прилагане на ПАМ по чл. 171 т.1 б.з ББ от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса на отговорността, но не повече от 3 месеца, въз основа на цитирания АУАН серия ГА № 1153630 от 12.10.2025г.

На 16.10. 2025г. жалбоподателят подал жалба- чрез административния орган до АССГ срещу ЗППАМ № GRAM-1427371 от 12.10.2025г.

С Докладна записка от 20.10.2025г. , адресирана до Началник на 02 РУ на МВР – СДВР, на издателя на ЗППАМ № GRAM-1427371 било посочено, че била допусната техническа грешка - относно правното основание - чл. 171 т.1 б.3) ББ) от ЗДвП в заповедта, като коректното основание било чл. 171 т.1 б. 3) ГГ) от ЗДвП, и това налагало ЗППАМ № GRAM-1427371 да бъде „анулирана“.

В приложената справка, представена с административната преписка, ЗППАМ № GRAM-1427371 от 12.10.2025г. е със статус „анулиран“.

На 31.10.2025г. полицейски инспектор при СДВР- Отдел „Пътна полиция“ издал втора Заповед № 25-4332-005318/31.10.2025г. на ПИ при СДВР- Отдел „Пътна полиция“ за наложена ПАМ по чл. 171 т.1 б.3) ГГ) от ЗДвП (коректното основание според Докладната записка) - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса на отговорността, но не повече от 6 месеца, отново във връзка със същото нарушение по АУАН серия ГА № 1153630 от 12.10.2025г.

Подадената жалба ведно с административната преписка, д която преписка били изпратени двете заповеди ЗППАМ № GRAM-1427371 от 12.10.2025г. („анулирана“ поради „техническа грешка“) и Заповед № 25-4332-005318/31.10.2025г. на ПИ при СДВР- Отдел „Пътна полиция“ са били изпратени със значително закъснение в съда, със съпроводително писмо, заведено на 20.11.25. в съда.

След това жалбоподателят уточнил, че след като първата ЗППАМ е „ анулирана“, то не оспорва същата, а обжалва втората Заповед № 25-4332-005318/31.10.2025г. на ПИ при СДВР- Отдел „Пътна полиция“.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта.

Оспорената ЗППАМ № 25-4332-005318/31.10.2025г. на ПИ при СДВР- Отдел „Пътна полиция“ е издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Административнопроизводствените правила допускат отмяна на постановен административен акт само в изчерпателно уредени хипотези и при осъществяване на предвидените основания. Разпоредбата на чл. 91, ал. 1 от АПК дава възможност на административния орган да преразгледа въпроса и оттегли сам оспорения административен акт. Преразглеждането на оспорен административен акт на посоченото правно основание може да бъде упражнено само в случаите на оспорване на административния акт по административен ред. Това е видно от систематичното място на разпоредбата в глава шеста на Кодекса –Оспорване на административните актове по административен ред, а и освен това в дял трети от АПК – Производства пред съд – такава възможност не е предвидена. В случай на вече обжалван административен акт пред съда, приложение намира разпоредбата на чл. 156 от АПК. В нея изрично е предвиден реда за оттегляне на оспорен акт в съдебното производство. Оттеглянето може да се осъществи чрез процесуално волеизявление за оттегляне на административния орган, отправено към съда, като е необходимо съгласието и на останалите ответници. В случая е била подадена жалба чрез административния орган до съда срещу ЗППАМ № ГРАМ-1427371 от 12.10.2025г. и при това положение същата не може да бъде „анулирана“, което е понятие извън посочените в АПК, нито да бъде приложено правилото на чл. 91, ал. 1 от АПК. В случай на вече обжалван административен акт пред съда (какъвто е настоящия случай) приложение намира разпоредбата на чл. 156 от АПК. В нея изрично е предвиден реда за оттегляне на оспорен акт в съдебното производство. Съгласно чл. 156 ал.1 (Доп. – ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.) При всяко положение на делото със съгласието на останалите ответници и на заинтересованите страни, за които оспореният акт е благоприятен административният орган може да оттегли изцяло или частично оспорения акт или да издаде акта, чието издаване е отказал.Съгласно ал. 2 за оттегляне на акта след първото по делото заседание е необходимо съгласие и от оспорващия.Оттегленият акт може да бъде издаден повторно само при нови обстоятелства (ал.3). Видно е, че оттеглянето може да се осъществи чрез процесуално волеизявление за оттегляне на административния орган, отправено към Съда. Вместо да стори това административния орган е издал в нарушение на закона обжалвания акт – втората Заповед № 25-4332-005318/31.10.2025г. на ПИ при СДВР- Отдел „Пътна полиция“, което води до наличие на самостоятелно отменително основание по чл. 146 т.3 от АПК.

Наред с това оспорената ЗППАМ не съответства на принципа за съразмерност по чл.6 от АПК. Съгласно чл.6, ал.1 от АПК административните органи следва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Съгласно чл. 6, ал.2 от АПК, административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Съгласно чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания, за предотвратяване и

преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки.

Принудителните административни мерки са една от проявите форми на властническата гаранция за точно осъществяване на надлежно, нормативно установено, материално правило за поведение, било като изключат предпоставките, то да бъде нарушено, било като преустановят, деянията предприети в нарушение на същото или изключат предпоставките за настъпване на вредни последици от противоправното деяние или респективно имат за последица, отстраняване на вече настъпили вредни последици от такова деяние.

Тези принудителни мерки по правното си естество не съставляват административни наказания – те не са насочени към личността на дееца - да санкционират неправомерното му поведение, макар и да са форма на административна принуда.

Поради това, за разлика от административното наказание, което трябва да бъде изтърпяно, както е наложено за съответен период от време, през който е постановена принудата -например временното лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, действието на наложената административна мярка е обосновано и допустимо единствено до момента, до който тя има за фактическа последица, предотвратяване и преустановяване на нарушението, съответно предотвратяване или отстраняване на вредните последици от същото. С оглед на това, от момента в който не съществува вероятност материалното правило за поведение да бъде нарушено или от който противоправното поведение е преустановено, действието на мярката не е фактически основано и от този момент нататък, прилагането на принуда, ще е в нарушение на принципа за съразмерност по чл.6 ,ал.2 от АПК, съобразно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Не само административният акт, но и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, което означава, че когато тази цел е реално осъществена, то изпълнението следва да бъде преустановено.

При установените факти по преписката неясно и необосновано остава как наложената ПАМ по временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя би изпълнила типичните за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции.

Съгласно чл. 143 ал.10 от ЗДвП, служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Съществено за разрешаването на настоящия правен спор е и обстоятелството, че непосредствено след извършеното (на 12.10.2025г. около 15,05 часа) административно нарушение и преди процесната принудителна административна мярка по чл. 171 т.1 б. 3) ГГ) ЗДвП, жалбоподателят е сключил и е представил валидна задължителната застраховка „гражданска отговорност на автомобилистите“ – със срок на действие от 18,23 часа на 12.10.2025г. до 23,59 ч. на 11.10.2026г. – основание за възстановяване на регистрацията по чл.143, ал.10 от ЗДвП. Административният орган е negliжирал закона, подходил е в разрез с правилата на чл. 6 от АПК, и не е обсъдил представените от жалбоподателя доказателства за сключената непосредствено след нарушението застраховка.

Видно е, че процесното нарушение е незабавно отстранено, поради сключената валидна

застраховка „Гражданска отговорност”. Това сочи, че в случая административното нарушение, поради което е приложена административната принуда е преустановено окончателно, като са отстранени и предпоставките, такова да бъде извършено. Поради това действието на процесната принудителна административна мярка се явява фактически необосновано и несъразмерно, което обуславя отмяната ѝ.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, III о., 81 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Я. Х. Х., [ЕГН] от [населено място], ж.к. “Б.”, [жилищен адрес] тел. , Заповед № 25-4332-005318/31.10.2025г. на полицейски инспектор при СДВР- Отдел „Пътна полиция“ за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171 т.1 б. 3) ГГ) от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса на отговорността, но не повече от 6 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл.172, ал.5 ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати незабавно на страните.

СЪДИЯ: